

Ријеч Пиве

Плужине, година III, број 13/14, јануар/фебруар 2018. Бесплатан примјерак

ПРЕДСЈЕДНИК ОПШТИНЕ ПЛУЖИНЕ
МИЈУШКО БАЈАГИЋ ЗА „РИЈЕЧ ПИВЕ“

Хуманост је СВОЈСТВЕНА Пивљанима

СТРАНЕ 6-8

ПОТОП

Старе Плужине - Невид птица -
Жал за младости и дјетињством

СТРАНЕ 14 - 16

СПОРТ

Не побјеђују скије
него човјек

СТРАНЕ 12 - 13

ФОТО ПРИЧА:

Светосавске свечаности / Фото: Ж. Шапурић

Буџет 3,7 милиона еура

СТРАНЕ 4 - 5

Иницијатива да се славном Бају споменик подигне у родном селу

СТРАНА 9

Од „Кекеца“ до Љубомира Ђуровића

СТРАНЕ 18 - 19

Ни ђака ни наставника

СТРАНА 17

УМЈЕСТО УВОДНИКА

Пива и зимске чаролије

Пише: Љиљана Вуковић

Путокази смисла, инспирације и мотива, чврсте и непрекинуте везе дубоко у души гдје се баштини наслеђе предака, увијек воде Пиви. С прољећа, љети, у јесен, а и ове зиме, измијешане боје родног краја кроз сјене давних времена доносе сјећања, вриједности и особености. Јасан обрис жеља, страхова, наде, љубави осликан у сваком кућу.

На заравни испред мале сеоске школе ученици, има их око тридесет, завршавају Снешка Белића. Стари, пробушени лонац, црвене боје са бијелим туфнама, постављен накриво у снијежној бјелини са плавичастим одсјајем, сцена је из осамдесетих година прошлог вијека, дубоко убризгана у чула. Направљене пртине, трагови скија и санки, слике крцате детаљима, безбројним ситним радостима утиснуте као жиг вјечне споне са завичајем.

Ове зиме одзвања у сјећању носталгичан јек јаког, сјеверног вјетра што је знао да направи огромне наносе-намете снијега. Заметени путеви, прететене пртине, сребрнаста површ, допиру у сјећање, доносе слике игре „прстена“ што се из ноћи у ноћ играла уз титрај пламена лампе на гас. Старији кроз разговор извлаће све битке и ратове, уз струне гусала чувају спомен на заслужне претке, на значајне људе, на догађаје, а онда нехотице, неконтролисано многима крену сузе.

Од тог времена, прошли су дани, године, деценије, сцене не блиједе, а бјелина новог зимског јутра без трагова у снијегу је стварност која опомиње. Тишина путог просторства којим су деценијама уназад табанала дјетињства многих, одзвања чулима. Монотону хармонију једино некад пресијече рески крик птице у лету или ријетке дивљачи у бијегу.

Утихнуло је и чобанско дозивање, а и одјеци чекића и звукови тестера из радионица самоуких мајстора који су спретно израђивали оруђе за рад.

Но, вријеме је празника, баш оних што доприноси јачању породице и слоге унутар ње, разумијевању, љубави, поштовању између дјецe и родитеља, млађих и старијих и свему ономе што породицу чини јаком, што је чини стубом друштва и државе.

Божић је и ове године позвао Пивљане и окупио их око породичног стола. Тај вјечни извор надахнућа и истинског весеља испунио је све новим заносом. Препуштени јединственој љубави Божијој, са народном здравицом и молитвом: "Дај, Боже, здравља и весеља у овом дому, нека нам се рађају здрава дечица, нека нам рађа жито и лозица, нека нам се увећава имовина у пољу, тору и обору!" прослављен је најрадоснији хришћански празник, празник рођења новог живота, празник дјецe и дјетињства. И радовали су се Божићу сви, а почели су са Никољданом, крсном славом великог броја пивских породица. Атмосфера је била тиха, испуњена празничним блаженством, пуна пријатног духовног расположења. Божићу су предходили: Бетињици, Материце, Оци, Туциндан, Нова Година, Бадњидан. Услиједили су потом; Богојављење, Јовањдан и Савин дан.

Дајући вам нови број листа "Ријеч Пиве", жеља нам је да заједнички сачувамо овај драгуљ, слободно могу рећи и вид "божијег давања", нашу Пиву, која без обзира на тежак живот, на страхове и страдања, има праву, дивну душу, вјековну вриједност. Има и љепоту исконску и дивљу, подједнаку у свим годишњим добима, па и зими када ниске температуре успавају њен понос, природу.

ИМПРЕСУМ

Министарство културе Црне горе у Евиденцији медија под редним бројем 778. од 7. 10. 2016. године уписало је штампани медиј „Ријеч Пиве“ чији је оснивач издавачко предузеће “Наша Пива” д.о.о. Лист је подржан од Министарства културе.

Главни и одговорни уредник:
Радмило Тадић

Уређивачки одбор:
др Раденко Пејовић, др Златко Булић, Наташа Лучић,
Миленко Мишко Мићановић, Мироје Вуковић, Жељко Шапурић

e-mail: rijec.pive@gmail.com

Најдужи Зип Лајн у Црној Гори

Компанија „Еко Пива“ приводи крају пројекат најдужег Зип Лајна (zip line) у Црној Гори. Туристи и мјештани имаће прилику да од некадашње аутобуске станице „прелете“ изнад Пивског језера и да потом повратном сајлом стигну до моста на језеру. У пројекат је уложено 80 хиљада еура, а очекује се да ће у априлу ова туристичка атракција бити спремна за прве љубитеље адреналинског спорта. Зип Лајн дугачак је чак 1.400 метара.

Мечка шета по селу

Крајем фебруара у Милошевићима се појавила мечка са два мечета, а њен снимак изазвао је лавину коментара на друштвеним мрежама. Нажалост, једно мече је угулило и мјештани су га пронашли мртвог на имању Ребића. Ово није први пут да се мечка са младунцима креће око села или у њима, а такав случај забиљежен је прије неколико година у Смријечну. У истом селу прије двадесетак година медвјед је развалио врата једне штале и однио овна. Сличних појава било је и у другим крајевима Пиве.

Судећи по траговима које је оставила, мечка је, највјероватније због глади, покушавала да развали врата појединих штала и помоћних објеката, али није успјела. У народу се вјерује да први излазак медвједа из пећине означава крај зиме и почетак прољећа.

Буџет плужинске општине је у наредној години планиран на износ од три милиона и 734 хиљаде еура, а на сједници локалне скупштине усвојен већином гласова. За такав план општинске касе гласали су представници плужинске власти, односно одборници СНП-а, против је био клуб одборника Демократског фронта(ДФ) и одборник Југословенске комунистичке партије Црне Горе Плужине, док су уздржани били Демократска партија социјалиста (ДПС) и Социјалдемократе.

Оперативни буџет ће бити око 2,3 милиона, а капитални скоро 1,4 милиона што је, како опозиција Плужина сматра, више него недовољно.

Одборник ДФ-а Зоран Благојевић истакао је да је буџет планиран у складу са чињеницом да је наредна година у Плужинама изборна.

Буџет је предизборни и ми нећемо гласати за овакав план - истакао је Благојевић.

Да је локална власт Плужина израдила буџет у складу са изборном годином он је навео и примјер да су, између осталог, планирали средства за одржавање стамбених објеката, те и за субвенционирање производње млијека на подручју општине. Тих ставки није било протеклих година.

Одборник СД-а Миодраг Бакрач истакао је да и даље највише новца из буџета иде за редовну потрошњу. У текућим приходима за 2018. годину највећу ставку, рекао је он, чине порези на имовину и промет непокретности и права, односно милион и 620 хиљада еура, општина ће од концесија за воду приходовати 520 хиљада еура, а од шума износ од 210 хиљада еура.

Све то говори да општински приходи нијесу толики захваљујући раду локалне самоуправе, већ искључиво на основу природних богатстава које посједује наша општина, констатовано је Бакрач.

Буџет није предизборни, казала је Олгица Гломазић секретар плужинског Секретаријата за финансије, већ је планиран на основу података о остварењу претходног, смјерница Министарства финансија, те и неких новитета попут повећања ПДВ-а. Министарство је на план буџета општини дало сагласност, а током јавне расправе није било сугестија ни примједби како

СКУПШТИНА ОПШТИНЕ УСВОЈИЛА ПЛАН ПРИХОДА И РАСХОДА

Буџет 3,7 милиона еура

Купиће пословни простор у згради „Солидарности“

Из општинске касе у наредној години, према плану буџета, биће издвојено 70 хиљада еура за куповину пословног простора у згради „Солидарности“ у плужинском насељу. Одборник Благојевић нагласио је да је то потребно с обзиром да је Општина већ помагала изградњу поменуте зграде финансијски, при градњи ослободили су Црногорски фонд за солидарну стамбену изградњу свих комуналија, а улагала је и средства за уређење њеног дворишта. Гломазићева је појаснила да Општина, с обзиром на улагања, има прилику да по изузетно повољним условима купи пословни простор који јој у будућности може користити и разне намјене.

од грађана, тако ни од одборничких клубова. Гломазићева је појаснила да су планирали средства за одржавање стамбених зграда јер су током ове године имали доста захтјева становника, а они су сервисирани из текуће буџетске резерве.

Да то убудуће не би радили, у буџету смо планирали средства за те намјене. Што се тиче субвенција за производњу млијека, представници Млекаре „Ника“ из Никшића су иницирали

састанак са општином по том питању. Уколико буде довољно млијека за ту фабрику, оставили смо могућност да субвенционирамо цијену по литру - појаснила је Гломазићева.

Одговарајући на питање одборника Благојевића зашто Плужине не добијају средства из Егализационог фонда, она је казала да је због тога што имају много већи фискални капацитет него што је просјечни у држави.

Б.Б.

Презентација агробуџета

Представници Министарства пољопривреде преставили су у Плужинама могућност подршке из Агробуџета. Пољопривреднике ове општине интересовала је могућност добијања подршке у сточарству – премије, подршка за набавку опреме за побољшање квалитета млијека и набавку сточног фонда. Посебно интересовање показали су и за мјеру прераде на газдинству, како у сточарској производњи, везано за начин остваривања премија за прераду млијека, тако и биљној производњи, посебно воћарској. Воћаре из Плужина занимале су новине у дијелу субвенција у биљној производњи за чије остваривање је смањена минимална површина са 0,5 на 0,3 хектара. Пољопривредници су охрабрени новинама у том дијелу, јер је за њих основна премија од 180€/ха повећана за додатних 10 еура, а додатно већу подршку инвестицијама кроз друге мјере и пројекте подршке. Представљен је и посебан програм бесповрат-

ПРИСУТНИМА СУ
ПРЕДСТАВЉЕНИ УСЛОВИ,
КРИТЕРИЈУМИ И ПРОЦЕДУРА
ПРИЈАВЉИВАЊА ЗА
АГРОБУЏЕТСКУ ПОДРШКУ
У БИЉНОЈ И СТОЧАРСКОЈ
ПРОИЗВОДЊИ.

не подршке за младе пољопривреднике кроз који могу покренути сопствени бизнис у пољопривреди. Слиједи јавни позиви за подршку управљању стајским ђубривом, адаптацију катунa, подршку инвестицијама у прераду на газдинству и подршку за изградњу бунара и бистјерни, за коју су и у Плужинама пољопривредни произвођачи изразили велико интересовање. Такође, пољопривреднике су занимале могућности које су им на располагању кроз недавно објављени први ИПАРД јавни позив за инвестиције у пољопривредна газдинства. Појашњено им је које инвестиције могу реализовати и позвани су да присуствују радионицама које ће се ускоро реализовати у оквиру информативне кампање по општинама.

**ПРЕДСЈЕДНИК ОПШТИНЕ ПЛУЖИНЕ
МИЈУШКО БАЈАГИЋ ЗА „РИЈЕЧ ПИВЕ“**

Хуманост је СВОЈСТВЕНА Пивљанима

Како би сте данас оцијенили учинак локалне управе у односу на период када сте преузели власт прије двије деценије?

Када посматрамо стање у општини прије двадесетак година и данас, очигледне су велике разлике. Подсјетићу, кад је ова постава преузела власт, имали смо само километар и

по асфалтног локалног пута до мјесног центра Брезна. Данас имамо око 300 километара асфалтних локалних путева. Практично до свих мјесних центара и села имамо асфалт, ако изузмемо неколико засеоака. У протеклом периоду знатно је побољшана инфраструктура у граду и ван града. У граду смо обезбиједили

расвјету и скоро цијелу канализациону мрежу. Изградили смо неколико објеката и уредили градски трг. Све је то утицало на знатно љепши изглед општинског центра. Морам рећи да ме радује и приватна иницијатива, када је ријеч о изградњи кућа и њиховом уређењу. Све то побољшава утисак туриста који долазе у Пиву. Са друге стране, морам рећи да је велика разлика у односу на број становника који је знатно смањен у нашој општини. Расељавање је проблем цијелог сјевера, али подсјетићу да смо прије двије деценије имали шест предузећа – Електрану, Фабрику електрода, Трговину, Пољопривреду, Шумарство и Пилану. Данас, нажалост, имамо само Електрану, а за то никакву одговорност не сноси локална управа, већ државна власт која је током транзиције разорила бројна предузећа у Црној Гори, па и у Пиви. То је кључни разлог због којег становништво одлази.

КОЛИКО СТЕ ЗАДОВОЉНИ ДОСАДАШЊИМ РАДОМ РЕГИОНАЛНОГ ПАРКА?

То је изузетно важан пројекат. Као што знате, парк обухвата 38 процената територије општине. Дефинисали смо приоритете у даљем развоју тог пројекта и очекујем све боље резултате.

Хотел кључни проблем

Очигледно је да све више туриста долази у Пиву. Љети се дешава и да немају гдје да се смјесте, иако је све више етно села и све више смјештаја који обезбјеђују приватници?

Туристи су одушевљени Пивом и није ми се десило да неко од оних са којим сам разговарао нема такво мишљење. Као кључни проблем издвајам хотел, који је у власништву „Будванске ривијере“, а који дуго не ради. Велики проценат туриста који долазе на рафтинг је управо из објеката „Будванске ривијере“ са приморја, па то указује да би та компанија имала интерес да обнови хотел, али ту ништа није урађено. Захваљујући љепоти Пиве, гостима обновљеног хотела овдје сигурно не би било досадно, јер им се могу обезбиједити сјајни програми – од рафтинга, обиласка природних љепота, споменика културе, Регионалног парка...

Шта локална управа може да уради да би се зауставило иселјавање?

Мале су ингеренције локалне управе, а складу са могућностима помажемо свима онолико колико можемо. До сада смо за запошљавање приправника издвојили око 240 хиљада еура. Сви наши грађани који заврше факултет добијају приправничка радна мјеста и имају 12 мјесеци плаћене порезе и доприносе на плату, дакле, тече има радни стаж, за разлику од приправника у другим крајевима Црне Горе који девет мјесеци добијају зараду, али немају радни стаж. Осим тога, локална управа свим ученицима обезбјеђује књиге за свих девет разреда. Финансирамо и 50 процената трошова екскурзија, спортске активности и културу. Свака породиља од локалне управе двије године добија мјесечну накнаду од 100 еура. Ове године смо расписали конкурс за 15 стипендија, а јавила су се 23 кандидата и свакоме смо позитивно одговорили.

Како помажете пољопривредницима?

Трудимо се да и њима изађемо у сусрет колико год можемо, а у преговорима смо са једном мљекарском, како би обезбједили да на територији општине

Подршка за споменик Бају Пивљанину

Како коментаришете спорења послје иницијативе да се подигне споменик Бају Пивљанину у погледу саме локације?

Сматрам да свако има право на став у том погледу и да је легитимна и иницијатива да се споменик гради у Рудиницама. Моје лично мишљење је да споменик треба градити у градском центру. Престоји расписивање конкурса и одабир идејног пројекта. Општина је спремна да финансијски подржи ти иницијативу.

заживи откуп млијека. Локална управа ће дати гаранције свима који буду склопили уговоре о откупу да ће им млијеко бити плаћено и тако ће бити сигурни. Ако, дакле, та мљекара не буде обезбједила исплату, ми ћемо издвојити новац за те намјене. Познато је и да смо обезбјеђивали соларне панеле за катуне, а то ћемо и наставити.

Многи су закуцали на ваша врата тражећи помоћ и многим сте изашли у сусрет. Ове године сте помогли и житељу Мале Црне Горе, иако је то жабљачка територија, па сте успјели да пробијете намете како би му била указана помоћ, а и раније сте чистили пут ка том селу које је завијано мјесецима.

Наша је морална обавеза да помогнемо и житељим Мале Црне Горе, јер је тај крај раније припадао овој општини, а тамо живе наши Пивљани. Подсјетићу вас да је хуманост вјековима својствена Пивљанима, а о томе говори и однос према избјеглицама у вријеме ратних дешавања у окружењу када је народ прихватио хиљаде избјеглица. Било их је више него становника. Ову локалну управу критиковали су јер смо улагали у обнову болнице и школе, а то је ингеренција државе. Сматрамо да се не смијемо односити тако према проблемима, него их рјешавати свугдје гдје то можемо и колико можемо.

Који су приоритети локалне управе у 2018. години?

Издвојићу одржавање и изградња инфраструктуре – путеве и водоводе гдје је то год могуће, а у граду у сарадњи са скупштинама станара да уређујемо фасаде. Наставићемо да улажемо у културу и спорт, ту су, наравно, и све друге активности локалне самоуправе која ће се трудити да изађе у сусрет грађанима.

Иницијатива да се славном Бају споменик подигне у родном селу

Радовић - Спомен кућа умјесто споменика

Књижевник Коста Радовић сматра да би умјесто споменика Бају Пивљанину требало обновити кућу његовог оца у Рудиницама. Цијеним да би та кућа могла бити музеј у којем би се Пивљани и туристи могли упознавати са дјелом славног јунака и истријом нашег завичаја – казао је Радовић.

Удружење Пивљана Подгорице упутило је челницима Општине Плужине иницијативу да се споменик Бају Пивљанину подигне у Рудиницама.

Иницијатива покренута од стране Удружења Пивљана из Подгорице за подизање достојног споменика Бају Пивљанину и начелна спремност Општине Плужине за прихватање исте, наишла је на велику подршку и одушевљење сваког истинског поштоваоца његовог лика и дјела, а таквих је заиста много. Не само у Пиви, Црној Гори и региону који нас окружује, него и међу свим људима који налазе надахнуће у Његошевим стиховима о Вртијељци и бројним еписким пјесмама спјеваним у Бајову славу. Посебно је та иницијатива обрадовала нас Рудиничане, који смо имали ту срећу и част да се родимо у Бајовом најужем завичају и као такви будемо најпознатији на ову велику историјску личност.

Међутим, у тој подршци и одушевљењу имамо и једну, изненађујућу, дилему и бригу. Та брига је изазвана сазнањем да међу подносиоцима иницијативе има и размишљања да се споменик Бају Пивљанину подигне у Плужинама, па чак и на неким другим мјестима. Уважавајући право на другачије мишљење и могуће додатне ефекте који би били остварени, изражавамо увјерење да би то могло да буде само на штету главног циља. Тиме би, свјесно или несвјесно, разочарали бројне Пивљане и нанијели неправду највећем имену пивске прошлости, првом и увијек главном јунаку у нашој дугој историјској драми – наводи се у иницијативи, чији су иницијатори Жељко Николић, Ратко Благојевић, Зоран Гломазић, Новица Гогић, Предраг Гуговић, Радош Шућур, Раденко Дамјановић, Пеко Ђачић, Рајко Ђикановић, Зоран Живковић и Милун Мирић.

У току је потписивање петиције којом се подржава ова иницијатива, сакупљено је око хиљаду потписа.

Подсјећамо, биши председник Скупштине општине Плужине Велимир Јововић изразио је спремност да финансира градњу споменика Бају Пивљанину.

На Светосавској академији која је одржана у Плужинама, народ Пиве традиционално се окупио поводом празника првог архиепископа и просветитеља Светог Саве. Свечаност са богатим културно-умјетничким програмом организовали су плужински Центар за културу и Црквена општина.

Празнујући утемељивача наше вјере, цркве и културе, морамо се запитати моли ли се Св. Сава за наш грешне и са његовог пута залутале српске душе – казао је пивски парох, јереј Мирослав Михаиловић, додајући да „када се такви какви смо, са страхом божијим, преиспитамо онда можда можемо и славословити о Светом Сави. Говорити о њему“.

Избјећи замке идолопоклонства је веома тешко, и набрајати његова дјела се може али то неће бити суштина онога чему је светац био путоказ и чему је био одан до краја земаљског пута. Из његових бесједа из Житија Теодосија и Демонтијана јасно се може закључити да је Св. Сава сав био у Христу и од Христа. Његов програм је био пост, молитва, Јеванђеље, и у тај програм је упи-

СВЕТОСАВСКА АКАДЕМИЈА

Утемељивач вјере и културе

рао прстом свим људима без обзира на расу, нацију или вјеру. Служио је Богу и позивао на служење. То је оно што је заиста главно и суштинско и најдубље стремљење Св. Саве. Ако то не знамо онда остајемо без јасне представе о њему и о нама самима, о времену у којем се налазимо и о сопственим искушењима и могућностима – бесједио је парох пивски.

Кроз вјекове светитељ је био путоводитelj српском народу и значајним личностима наше

историје. Стефану Дечанском био је УТЈЕХА и укрепљење, краљ Милутин све своје побједe приписивао је мистичној заштити Савиној, цар Душан своју силу видио у томе што је био Савиног рода, казао је јереј Михаиловић. Највећи владар Босне краљ Твртко крунисао се у Милешеву над Савиним гробом, најважнији владар Херцеговине Стеван Вукчић и његови синови називали су се Херцезима од Светог Саве, и, како је казао јереј Михаиловић, препознајемо га у кнезу Лазару и у Карађорђу, Танаску Рајићу, Стевану Синђелићу и многим другима.
Св. Сава је још

Ријеч Пиве

за живота, као кроз цијелу нашу историју највећи молитвеник српског народа, рекао је директор плужинског Центра за културу Миленко Мићановић.

Он је наша звијезда водиља кроз православне горе, наш извор вјере светосавске који нас напаја вјечном љубављу према богу и народу својем – рекао је Мићановић.

У програму академије учествовали су црквени хор „Преподобне мати Ангелине“ којим руководи професор Ана Бојић, подмладак КУД-а „Пива“, гуслар Здравко Кнежевић, пјесник Ранко Мићановић и рецитатори Јелена Митрић и Мирко Маџаревић.

Текст и фото: Жељко Шапурић

Ријеч Пиве

Пише:
ЉУБОМИР
ЈОКОВИЋ

Било је написа о томе да је Јокловић лажни Пивљанин, односно „фантом“, доведен из Сарајева, да није побиједио човјек већ скије (ријеч је о скијама које је носио канадски врхунски скијаш Кен Рид на Свјетском купу у Сарајеву 1983, а које је потом добио Јокловић који је био студент у том граду), па и о томе да ће и данас сваки Жабљачанин „руку у ватру ставити“ да је побједа нерегуларна због скија и „фантома“.

У овом броју објављујемо истину о том догађају и успех нашег Јокловића, који је на по жиот опасној стази летио 130 на сат и у једном тренутку када су му се у скоку укрстиле скије успио да их исправи, као и о успјеху тадашњих пионира у нордијском дисциплинама Веска Трипковића, Марка Чавића и Веселка Јокловића. Трипковић и Чавић освојили су златне медаље, а Веселко Јокловић сребро. Једини тренинг ових дјечака био је зимско путовање на скијама до школе.

Подсјећамо да су Трипковић и Чавић страдали почетком деведесетих година прошлог вијека када су аутомобилом слетјели у Пивско језеро. Тада су страдали Трипковићев отац Љубо и сестра Миленија

Планинарско смучарско друштво „Пива“ Плужине формирано је крајем 70-их и 80-их година. Прво се формирало као ПСД „Смријечно“ на челу са Милуном Тадићем. ПСД „Пива“ Плужине постојало је само на папиру регистровано све до 1983/84. године када је на челу друштва дошао Спасоје Пајо Благојевић. Тада су почеле прве значајне активности у друштву. Набављено је нешто опреме за нордијске дисциплине и подијелено дјечи која су пјешачила у школу око 10 километара.

Те исте зимске сезоне појавиле су се амбиције да би та дјеца, која су ишла у школу на скијама за нордијско трчање, могла учествовати на такмичењу Републике Црне Горе.

Не побјеђују скије него човјек

Када сам сазнао за то питао сам да ли могу и ја да идем на алпске дисциплине. И кренуо сам – „ајд Алија да је војске више“.

Када се кренуло на такмичење екипу су сачињавали : Спасоје Пајо Благојевић, Павле Пајо Апорцовић, Добрило Павић, као вођа екипе , а аутор овог текста и Предраг Божовић су чинили сениорску екипу у алпским дисциплинама. Док су Веселин Веско Трипковић, Марко Чавић и Веселин Јокловић чинили пионирску екипу у нордијским дисциплинама.

Били смо екипа са најмањим бројем учесника од 14. спортских друштава, а четири медаље смо освојили по броју учесника најуспјешнијих екипа.

Веско Трипковић и Марко Чавић освојили су златне медаље у нордијским дисциплинама, док је Веселко Јокловић освојио сребро. Предраг Божовић и ја смо ишли да би клуб имао такмичаре без неких реалних амбиција. Морам напоменути да ова дјеца нису имала никакво упуство , а камоли тренинг. У то вријеме жабљачки клуб је плаћао професионалне тренере из Пољске.

Ипак се испоставило и десило се чудо у које је само вјеровао Добрило Павић који је провоцирао Жабљачане и говорио је наша је златна и то у оном најбитнијем у спуту. Добрило је провоцирао Жабљачане а Жабљачани мене. Подсмјевали су ми се и провоцирали јесам ли мазао скије, ће ми је срце да и ја возим ту стазу. Чак су причали да се нећу смјети појавити на стази када сам видио каква је. Све ове провокације су учиниле да се заинатим и да им покажем да сам намазао скије и да имам не једно срце, него два.

Дошао је дан одлуке 4. март 1984. године на циљу је био велики број гледалаца и када се сада сјетим најезим се од тога. Мене нико до тада у смучарском свијету Црне Горе није познавао, а када су видјели на мени стартни број сви су са подсмјехом гледали што овај Пивљанин тражи на стази кад у Пиви користе скије само за пјешачење.

Трка је почела. Главни фаворит је био Ратко Вујичић који је извукао стартни број 13., а Пајо Благојевић

је прокоментарисао – „има баксузан број“

Када је Ратко завршио трку и за тада остао на другом мјесту, а мој колега Миодраг Анђелић остао на првом, тада сам рекао Павлу Апроцовићу који ми је понијео скије на старт- побиједићу. Када сам стартовао све су ми у мислима биле оне

честита мени и осталим члановима екипе.

Послије ове побједне приче. Многи нијесу вјеровали да сам Пивљанин, сумњало се да су довели Сарајлију. У то да ли сам Пивљанин или нијесам, могло се сумњати, али као што су тврдили да није скијач побиједио него скије то

На слици су: Марко Чавић, Веселин Трипковић, Љубомир Јокловић, Миладин Мазих и Веселко Јокловић

провокације, па сам себи рекао „ док возиш вози да ти завиде кад паднеш ломи се“.

Прошао сам кроз циљ и сугурно сам знао да сам побиједио, а одмах и вријеме је то потврдило. Тада је код мене и мојих Пивљана настала неописива радост, а публика је скинула капу и у великом реду дошла да

могу само лаици говорити: Смучара чини човјек и ски опрема. Нити може бити смучар без опреме, нити опрема без човјека.

До дана данашњег они су се убиједили да сам Пивљанин и њихов комшија, али их нисам могао убиједити да сам ја ипак возио те скије па да су оне биле и са друге планете.

Пише:
Коста
РАДОВИЋ

ПОТОПЉЕНА ПИВА

СТАРЕ ПЛУЖИНЕ

- Невид птица - Жал за младости и дјетињством

У Старим Плужинама, као три сестре у заносу и жељи- састајале су се три ријеке близнакиње: Врбница, Буковица и Моћна Пива. Кад су биле тихе ведре ноћи, искусни рибари, ходајући од једне до друге ријеке, разликовали су у царству тишине, ток и циљ све три небовиднице.

А било је тужних сјећања на саставцима Пиве и Врбнице, на виру Одмуту, у очајању скочила је једна жена да се „спаси“ од овог свијета. Та је прича потресла душу читаве вароши и свих села...

Друга тужна прича изговарала се мукло, скоро шапатам, је са краја рата 1945. (кад је рат био и званично завршен) – о погибији разоружаних четника, махом младих људи. Причали су ми да су лешеви преплавили, заразили ријеку у тренутку стријељања. То је била психологија братоубилачке идеолошке мржње...

Но, ријеке, међу бреговима и стијенама, и даље су носиле своју даровитост и човјекову наду у доброту.. Све је то памтила мала варош - плужинска испод средњовје-

ковног града Граца.

Предање, које је касније потврдила историја, да су у средњем вијеку браћа Руђо и Бранило, као и војвода Братул – владали овом питомом области, али да су Градац и Магуде старије и од њихова доба. То је већ старославенска прича...

Илустрацију живота средњовјековне Жупе потврђује вјерно предање, које ми је причао власник млина на Врбници Машо Тадић који је имао и ступу за ваљање сука. На ријечи Врбници је тада било 70 витлова за мљење жита. Као хранилац предпотопних Плужина записао сам и догађај о плужинској воденици, коју је саградио војвода Лазар Сочица, а прича је из 1942. године када је Тито са пратњом силазио са Брда на ријеку и посматрао како његови динамитом „лове“ пастрмке у виру испод Бената.

Млинар Ристо Сочица истрчао је стазом, уплашен да ће срушити Бенат, па не знајући ко је Тито почео да псује: „Гдје ће народ мљети, шта ће јести ако срушите Бенат...“

И то је памтила потом потопљена ријека -1975.

У Претходном броју „Ријеч Пиве“ објављено је драгоцјено свједочанство изглед напуштене вароши плужинске који дан прије потопа.

Све су зграде слијепе, без прозора. Нигдје жива човјека на цестама. Тамни кровови појачавају страх. Све је припремљено за смртни час. У човјековој души ковитла се жеља за богатством као пред злокобно бомбардовање или јуриш водене стихије која ће све пождерати затамнити дубоко у дубину заборавља...

Човјекова душа у тјескоби болу, страху- пуца као усијана стаклена чаша.

То је рат против човјекове колијевке старе цивилизације, против природе, човјекова дома и рада.... То је побједа сатане са лијепим паролма и лажним обећањима...

Усред тог коловрата сјећања запажам (на фотографијама) велику зграду. Школе, игралишта поред ње, врбак и ријеку врба, уображавам да чујем огромну ђачку радост, из-

међу одмора, видим ђака Божидара Ружића који скаче у мутну ријеку да би спасио одбјеглу лопту, а ријека га граби као беспомоћна непливача...

Уистину, та школа била је узорна у цијелој Црној Гори, као и њен дугогодишњи директор- професор Теодор Благојевић који је написао и Љетопис те школе и Љетопис Средње школе у новим Плужинама...али тај документ због некакве алкавости или пак сујете није објављен након његове изненадне смрти.

Боже драги, што ми волимо заборав и потоп ! Је ли то нарастање примитивизам или неко ново варварство, пресвучено у себичност! . Турци би рекли –ила!

Но, у вароши је живио и ведри дух, при сусрету на кратком мосту Врбнице, који је спајао „Земун и Београд“, како су називали насеље на лијевој и десној обали ријеке, да би подизали углед и важност своје вароши.

Ујутру када општински чиновници журе на посао , на мосту би застао познати и једини стари ковач Саво Богдановић, шаљивџија и питао писаре куда журе, а кад му одговоре, он се засмије и вели:

Ате робови. Жао ми оне црне жене, остале саме!

Он је и могао тако говорити, јер је цијелог живота „живио од својих руку“, а варошки брица боцкао је чиновнике:

Знате шта је ново! Ено у Милошеву селу шиље зоб. Удба хоће да испита га какав је то народни непријатељ.

Веселост у вароши најљепше су ширила дјеца љети кад почне доба купања у ријечи- под Бентом и у врбацама. То је била она спонтана веселост и игра у виру , дубоком и згодном за рођење ту су дјечаци и ловили пастрмке „на огледало“-виљушком.

Дјеца су разгласила и једну стварну, а филмску причу. Дјечак М.... украо је очево ордење. Заједно са другарима, домамио кучку Жују, низао јој ордење око врата и пустио је у варош пред зграду општинску. Цијела се варош дуго томе смијала, чак и онај чије је ордење, тако је варош живјела свој други живот.

И ја сам једном ушетао у причу. Назвали ме велики главари, прије

потопа двије-три године, кажу доћи ће у посјету највиши главари у земљи после највишега да га дочекам, објасним историју Пивског манастира и друго... Одбио сам гњеван због потопа мог завичаја. Узалуд. Сјутрадан опет...

Одем у продавницу мјешовите робе купим неку отписану машну, дугу као уже. (Знало се да не волим машине), завежем је, али ми је дугачки крак висио преко каиша. Сјутрадан је кроз варош кренула пјесма „Иде Коста машну носи, дебелу М... да испроси“.

У старим Плужинама била је одлична зграда болнице. Сјећам се љекара: Милорада Војиновића, сјајан доктор, а и занимљив цртач, па Београђанин Глишић и Перић, стари искусни љекар, који је на Врбници прао дробове, припремао их за јело. Онда Пивљанин доктор Кулић. Перић је спасио живот неким Пивљанима, па и мом оцу Матију, али га је један „скојевац“ оптужио да прима мито (плећку сувог меса, теглу кајмака...)

Масовна партијска организација

то подигне на свој подијум. Једва сам спасио старог доктора.

Убрзо сам и ја стигао на дневни ред због новогодишње ноћи.

У старим Плужинама активно је радила Шумско газдинство коме је био добар директор Владо Ацић, а Земљорадничка задруга Милоша Тодоровића била је чувена у Југославији. (Послије њега био је вриједни Ђорђије Дамјановић). Критичари нијесу ни њима дали мира!

Варош се по неком свом нагону морала хранити неком причом, на примјер зашто су отменој и тихој наставници Сенки Пејовић-Бошњак толико зелене очи.

Биле су славне и веселе рибарске скупштине на ријекама, на пространим пијеску крај ријеке, гдје се пржила риба на жару. Све је мирисало на рибу и шљивовицу, а шале као у позоришту комедије. У стијене су се кикотале. Живот је био неодољива радост!

У ту радост бранио је немио гост-потоп! Сјећам се и последње вечери књижевних сусрета – Пјесничка ријеч на извору Пиве. Послије славне пјесничке химне на извору ријеке, сви смно се сјурили у башту пред хотелом у старим Плужинама.

Био је то гест као Боре Станковића и његове „Коштане“ – жал за младост. То је био жал свих пјесника и публике за потопљеним Мисиром Пиве. Пило се, говорило се плакало се. Ја сам био кренуо у смрт на растоцима...

Једва су ме пронашли, челом у ријеци, а тијелом на пијеску.

Једино се држао велики пјесник и бием Мика Антић, непрекидно цијеле ноћи говорио је свој „Гарави сокак“, док пјесник Божидар Живковић спалио своју књигу „На пијеску моје крви“.

Све то и много шта друго било је за запис, драгоцен и тачан. Али кад тужбалица тужи – нико не записује, осјећања сама лете и кључају у невид птици!

Проговори мртва вода никад не говорила! Украла си ми звијезду зорњачу.

ПУСТЕ ШКОЛЕ

НИ ЋАКА НИ НАСТАВНИКА

Некада - Радован Бошњак, уџитељ са ученицима на Равном, 1951.

Школама фали стручног кадра, док 30 наставника у Никшићу чека посао

Иако се на евиденцији никшићког Бироа рада налази тридесетак незапослених наставника и професора разредне наставе, подручна одјељења у Пиви и даље "кубуре" са кадром.

"У разредној настави нестручно је заступљена настава у подручним одјељењима Безује, Борковићи, Барни До, Мратиње и Дубљевићи и поред настојања да се путем конкурса дође до стручног кадра", стоји у информацији о стању у плужинском Образовном центру.

Наставу у поменути подручним одјељењима изводе апсолвенти психологије и разредне наставе, као и предметни наставници географије, биологије...

"На евиденцији Бироа рада Никшић налази се једна особа која је завршила за наставника разредне наставе 6. степен). Са 7. степеном на евиденцији Бироа рада Никшић има 14 професора разредне наставе, 14 бечелора - одјек учитељске студије, а у Плужинама има једно лице које је завршило за професора разредне наставе".

Број ученика у Пиви преполовљен је у последњих десетак година, а може се очекивати да учионице још више опусте.

На последњој сједници Скупштине општине Плужине саопштено је да је у матичној школи и њеним подручним одјељењима школске 2003/04. било 327 ученика, док их је ове школске године 164.

У матичној школи у Плужинама, у склопу Образовног центра под чијим кровом се налази и средња школа, ове године уписано је осам првака.

Од 142 ученика, 62 су од првог до петог разреда.

У осам подручних одјељења наставу похађају 22 ученика - у Барном Долу један, у Безују, Борковићима, Мратињу и Рудницама по два, Смријечну три, Дубљевићима четири и на Горанском шест.

Ситуација није ништа боља ни у основним школама у Стабницама и у Доњим Брезницама. Тако у школи „Бећко Јововић“ у МЗ Стабна, којој припада 11 села, наставу похађа свега 10 ученика, од којих је један првак.

Други и седми разред у школи која је била трећа васпитно-образовна установа у Пиви, основана 1897. године, је без ученика, а 1974. само од петог до осмог разреда било је 120 ђака.

Ни ОШ "Бајо Пивљанин" у Доњим Брезницама која је са радом почела када и школа у Стабницама, не може се похвалити бројношћу ученика - наставу похађа 14 ђака, а прије пет деценија било их је 11 пута више.

Средњу школу у Плужинама ове године похађа 87 ђака.

Према попису из 2011. године, у Општини која је по просечној старости житеља најстарија у Црној Гори, а и по стопи natalитета се налази на зачелју, било је 3.286 становника.

У Плужинама је лани склопљено 10 бракова и рођено 15 беба. Само један пар је изговорио "да" прошле године, а за првих шест мјесеци рођено је девет беба.

“Овдје је велика несрећа што људи гледају, а не виде, чују, а не слушају, читају, а не разумију. Само разумију своју сујету, мржњу и егоизам и сви су им криви”, почиње да прича осамдесетдеветогодишњи Војислав Тодоровић, док у брвнари у Брезни-ма, “пребирамо” по његовој и прошлости његове породице.

А толико тога има да се каже. Војислав се боји да нешто не заборави, свјестан и он, али и новинарка, да ће доста тога остати незабиљежено из простог разлога што треба написати репортажу, а Тодоровићев живот вше је за на неку књигу.

Учитељ, пјесник, текстописац, само су неки од позива човјека који је рођен у Брезнима гдје је завршио четири разреда основне школе и кога је живот одвео ван родне Пиве, али којој се стално враћа.

“Љубав према поезији носим од малена. Био сам у Брезнима основац, предавао нам је Пуле Радојевић који је био нешто мало образован, када сам написао прве стихове који су изашли на зидним новинама.

Сава предњачио по богатству и угледу

Отац Сава и мајка Милева, која је родом од Благојевића, кћерка барјактара Обрада-Миша, а унука војводе Јована, успјели су да из једне брвнаре, одакле и креће прича Тодоровића, створе велики иметак - кућу са шест соба, прву крчму, трговину, пекару, говедарник и овчарник. Имали су први радио у селу, код њих су долазили бан Мујо Сочица, научник и географ Јован Цвијић. Сава је постао и предратни предсједник Жупо-пивске општине и са Милевом изродио деветоро дјеце - четири кћерке и пет синова. Онда је дошао рат и ствари су кренули низбрдо. Сава се прикључио партизанима али, како рече Војислав, одлучи неко да не може “кулак бити партизан и револуционар” па је убијен 1942. а дио имовине је конфискован, док су мајка Милева, и троје најмлађе дјеце, двије сестре и брат, убијени током Пете офанзиве. Остало је њих шесторо - двије сестре и четири брата. Након ослобођења Југославије Војислав је са браћом и сестрама смјештен у интернату за ратну сирочад у Врбасу. Данас су живи само он и шест година млађа Јелисавка, која живи у Подгорици.

**“Ех да ми је, да ме жеља мине”:
Војислав Тодоровић -
Учитељ, пјесник, текстописац**

**Од „Кекеца”
до Љубомира
Ђуровића**

Ријеч Пиве

Тада сам почео да се дружим са поезијом”, прича Војислав који је завршио Учитељску школу и службовао по Црној Гори и Србији.

Био је и референт за културно-забавни живот, спремао представе попут “Хајдук Станка” на Жабљаку, са којом је побиједио на среском такмичењу, и “Хасанагиницу” у Раљи која је од Душка Радовића добила прву награду.

У Београду је уписао географију, али је од ње одустао, завршио Педагошку академију са акцентом на дјечију психологију и након службовања по разним школама и установама главног града тадашње Југославије, гдје живи скоро шест

вић док показује књиге које чувају, како рече, само дјелић његовог стваралаштва. У Београду се оженио Надом Милеуснић из Лике са којом је добио сина Милоша, који живи и ради у Америци, гдје је завршио факултет и магистарске студије и спрема докторат.

“Нада је била комерцијалиста, једно дивно створење које ме у свему подржавало. Нажалост, умрла је прије седам година и морам рећи да је ужасно без ње”, са уздахом прича Војислав.

Показује фотографије јединца на кога је изузетно поносан и који је, како рече, главни кривац што је у Брезнима купио “парче” земље и саградио брвнару.

Живот му је био пун изазова и очекиваних догађаја. Један од њих је и пријатељство и сарадња са Љубомиром Ђуровићем, пјевачем чије композиције многи називају “црногорским евергрином”.

“Љубомир Ђуровић је био право откровење. Био сам у чувеном Градском подруму у Београду када сам чуо једног момка који пјева као славуј. Пјевао је пјесму ‘Лети, лети мој голубе бијели’. Пјесма ме у срце погодила, моји су поријеклом са Чева, а он пјева – стани, па слушај. То је био Љубомир”. Остало је, каже, историја. Позвао га је да дође код њега, постали су пријатељи, али и сарадници.

“Написао сам више пјесама за њега – ‘Од Улциња до Игала’, ‘Ех да ми је, да ме жеља мине’, ‘Згодна ли си зор ђевојко’, која је једна од мојих најљепших пјесама, ‘Ој Јело, о Јелена’ (Црногорко жеља моја), посвећену сестрици Јелени која се удала за Стојана из Босне, ‘Разболе се момче у прољеће’”, набраја Војислав хитове којима је Ђуровић проносио славу Црне Горе. Због тога му, како каже, смета што је Љубомир “неправедно заборављен”.

“Написао је на стотине пјесама о Црној Гори. Срећан сам што те пјесме и даље живе али није лијепо што је Љубомир заборављен. Када је умро ‘пало’ ми је небо и изгубио сам жељу за писањем. Напишем с времена на вријеме понешто. Сада се бавим и другим стварима. Радим на свили, у дрвету, нешто сликам, и свуда са собом у срцу носим Брезна и Црну Гору”.

Светлана Мандић

деценија, пензионисао се.

“Док сам студирао глумио сам и у једној позоришној представи носио на рукама нашу најљепшу диву Ксенију Јовановић, статирао сам код Миливоја Живановића. Када сам почео да радим у школи онда сам написао приручник за први разред ‘Почетно читање и писање’, по коме су радиле скоро све школе. У дјечјем листу ‘Кекец’ пјесмом и сликом обрадио сам сва слова, писао пјесмице од којих су неке и компоноване попут ‘Љутића’, ‘Зиме’, ‘Пионирског кола’. Захваљујући ‘Кекецу’ пет пута сам обишао све главне градове Европе, био у Русији”, прича Тодоро-

Од брвнаре до брвнаре

Када је у крчми његовог оца 1929.године боравио Јован Цвијић фотографисао је брвнару у којој су Милева и Сава живјели када су се вјенчали и у којој су добили четворо дјеце. Остала дјеца рођена су у великој кући.

“Када сам уписао у Београду географију у једном кабинету сам слушао предавања и видио на зиду фотографију очеве брвнаре. Нисам је узео јер сам се тада, као голобради младић, стидио те брвнаре, јер сам као постао велики. Касније сам желио да је узем, али нијесам могао јер се сада та фотографија налази у Народном музеју у Београду. Сада, ево, и ја у Брезнима имам једну брвнару. Надам се, да је ово само почетак и да ће син Милош, који носи име по мом најстаријем брату, саградити још неку”, каже Војислав који је и књигу о судбини своје породице и насловио “Од брвнаре до брвнаре”.

Ријеч Пиве

ПИВСКИ МАНАСТИР

Послије 13 година селидбе 26. септембра 1982. године директор Хидроелектране Пива Радован Бошњак предао је кључеве Манастира Пива митрополиту Црногорско-приморском Данилу Дајковићу.

Чудо пророка Јанићија се десило, вјекovima раније је рекао „Манастир ће бјежати од воде у брдо и убјежаће“. Манастир Пива кроз подухват свјетских размјера захваљујући тадашњим југословенским стручњацима премјештен је око три километра изнад првобитне локације и поново рођен у првобитном изгледу. Селидба је трајала 13 година колико и изградња (од 1573-1586. године).

(7) Подухват свјетских размјера

Чудо пророка Јанићија се десило, вјекovima раније је рекао „Манастир ће бјежати од воде у брдо и убјежаће“. Манастир Пива кроз подухват свјетских размјера захваљујући тадашњим југословенским стручњацима премјештен је око три километра изнад првобитне локације и поново рођен у првобитном изгледу

Укупни комплекс Пивског манастира, површине око 2.700 м², био је дворишно ограђен, високом каменом оградом. Манастир је зидан фино клесаним црвенкастожућкастим кречњачким каменом. Дужина Манастира износи 24 м, а ширина 14,85 м са површином 356,40 м². Дебљина његових зидова је 1,17 м. Ширина главних манастирских врата је 1,04 м, док је висина 1,85 м. Иначе, Манастир лежи на шест стубова. Поред Манастира су манастирски конаци. На манастирској каменој оградџи, налазе се двије капије.

У Црној Гори све до овог пута није постојало неко веће искуство на преношењу објеката такве врсте на другу локацију, са изузетком пресељења херцеговачких манастира: Косјерева и Добричева, који су, такође, измјештани на друге локације, због ст-

варања акумулационих језера, ради грађења нових хидроелектрана. Ипак, то су били далеко мањи захвати у односу на Пивски манастир, па то и није било неко нарочито искуство, које се могло примјенити и на преношење Пивског манастира.

Такође, ни историјски, па ни културни значај Косјерева и Добричева, није био ни изблиза упоредив са Пивским манастиром, али је, ипак, и мало искуство, доста значило.

При преносу Пивског манастира на другу локацију пошло се од пред-

поставке да је потребно до ситница узети све податке постојећег стања, па их потом до ситнице проучити. Значи, посао је био огroman и напоран, али су и стручни тимови били способни и успјешни, те је све текло по унапријед створеном плану. И

нови положај Манастира је добро одабран. Према облику земљишта и манастирске цјелине у оквиру природне околине, нови положај се не разликује битно од првобитног, осим што више нема ријеке.

Засигурно, тадашња југословен-

ска грађевинска оператива и њени стручњаци, положили су један велики испит на деликатним и компликованим пословима, које су у току тринаестогодишњег рада обавили на измјештању Пивског манастира.

Радмило Тадић

Послије 13 година

Стрпљивим радом и огромним напорима, као и великом вољом, за вријеме од 13 година завршени су сви радови на измјештању Манастира и манастирских објеката, па је 26. септембра 1982. године, директор Хидроелектране "Пива", у име инвеститора на измјештању Манастира предао кључеве Манастира црногорском Митрополиту, господину Данилу Дајковићу. Тој великој свечаности, поред огромног броја грађана плужинске општине, као и околних општина, присуствовале су и делегације шавничке, жабљачке, фочанске и никшићке општине, а и представници појединих вјерских и културно-просвјетних заједница из разних крајева Црне Горе и Југославије, као и представници УНЕСКО-а.

Говорећи о заштити споменика културе, републички секретар за образовање, науку и културу, Ратко Ђукановић, је истакао да је Пивски манастир, који је тада добио друго станиште, истински свједок друштвене бриге и односа југословенске друштвене заједнице према културно - историјској прошлости и појединим њеним споменицима. Пивски манастир поново заживио - измјештен који километар далеко, конструкционо ојачан и спреман да пркоси вјекovima, фреске су опет његов органски дио. Иконостас и друго благо манастирске ризнице, забљештали су пуним сјајем изузетних умјетничких квалитета, али и човјечје бриге, вјеште руке и ума.

Ступано жито са месом

Традиционално јело у овом броју препоручује доајен пивског угоститељства Драган Голубовић Бат, који је деценијама радио у угоститељским објектима на планини и у жупи. Голубовић је данас запослен у Клубу Пивљана у Подгорици

За припрему јела од ступаног жита потребно је:

1 кг ступаног жита
1 главица црног лука
1 шаргарепа
2 чане бијелог лука
3 литра воде
300 г суве овчетине
300 г суве сланине
300 г говеђега меса

Начин припреме:

У три лита воде ставити 1 кг ступаног жита и кувати. Када провре прву воду просути и додати опет 3 литра и кувати. Месо опрати и кувати у посебној посуди. Воду од меса додавати житу и кувати док се не раскува. Када све буде кувано сервирати ступано жито на један тањир, а месо на други. Уз ово јело иде сала-та од киселог купуса.

ЛАЖНА РУСКИЊА

Премало се ти понашаш руски
Иако је овдје слична зима
Премало истока у теби ћути
Премало Русије у теби има
Јер није у теби Русија наша
Онаква силна од љубави и знања
Нека ти је надимак нешто на Таша
И нека си по сто пут Тања
Премало је у теби руске топлине
И да је пола било би доста
Да ми приближи ове даљине
Одавде па до Лављег моста
О Русији причај другом неком
Неком ко не зна рубљом да плаћа
Ко по твом образу пријатном и меком
Може помислити и да си Каћа

ИГРА БЕЗ ГРАНИЦА

Ако некада на оном старом шеталишту
Сретнеш мене
Новог човјека
Када подне учини
Да нам се сјенке пресијеку
Ти ме отђути
Гласније него оне вечери
Када си звала ноћ
Да ти сунце врати
Оног далеког прољећа
Које није ни налик овоме
Нити по боји неба
Нити по боји очију које ме сретну када
пођем на ријеку
Ако некада међу младим боровима
Сретнеш мене
Старог човјека
Знај да нијесам прихватио све истине
Које ми је вријеме шапнуло
Да сам те отео од свих
Па онда и од самог себе
И одвео иза оног најдаљег брда
Тамо гдје сваке вечери заспи
Неко друго сунце
Да направи од тебе неку храбрију и
сунчанију дјевојку
До тада
Плаве ће ријеке небом носити молбе
Да мало више буде сунца
И да се том сунцу радујеш
Само ти

МЛАДИ ПЈЕСНИК ЂУРКО ГУТОВИЋ

Ђурко Гутовић рођен је у Никшићу, 25. фебруара 1997. године. Основно и средње образовање завршио у Плужинама, тренутно је студент друге године Економског факултета у Подгорици. Члан је књижевне заједнице Владимир Мијушковић, Књижевног клуба „Поента поетика“ из Никшића као и Форума младих писаца из Подгорице. Добитник је прве награде на пјесничком конкурсима „Радуле-Жељко Дамјановић“ за 2014. годину. Добитник је друге награде на међународном фестивалу поезије за младе „Михал Бабинка“ у Новом Саду за 2015. годину, друге награде на међународном фестивалу поезије и кратке приче дјецe и младих „Душко Трифуновић“ за 2015. годину, треће награде на поетској вечери гимназијалаца Црне Горе за 2015. годину, као и награде за најљепшу љубавну пјесму у категорији афирмисаних пјесника на јавном конкурсима љубавне пјесме над пјесмама у Мркоњић граду 2017. године.

Његова поезија објављивана је у зборнику Књижевног клуба „Поента поетика“ Мозаик, као и у зборнику Кликтај риме српског књижевника Радоја Караџића.

Прву његову збирку поезије „Писмо ником“ објавио је Центар за културу Плужина у априлу 2015. године. В.Д.

Фото: Др Златко Булић

ISSN 2536-5711

9 772536 571002 >

e-mail: rijec.pive@gmail.com